

GAÁL KÁROLY

1940–2011

„Kamaszkoromban egy csillagjós megjövendölte, hogy életem során a művészetek birodalmában fogok kalandozni, és ötven éves is elmúlok már, mikor megállok...” Gaál Károly szavait idézve életútjának ismeretében rádöbbenhetünk a jóslat igazára: a pethőhenyei tanító fia (a községben „lámpásként” működő apa nevét ma a helyi könyvtár viseli) volt kirakatrendező, könyvtáros, népművelő. Próbálkozott a festéssel, írt és mondott verseket. 1963–72, majd 1985–88 között volt a Zala Megyei Könyvtár munkatársa; itt szervezte meg a 60-as években legendás szavalóköreit. Szakmai folyóiratunknak, a Zalai Könyvtári Levelezőnek több elődje is volt: Gaál Károly ezek közül kettőnek, a Zalai Könyvtárosnak és a Hálózatoknak volt a szerkesztője. A jóslatban idézett megállást sajnos egy kegyetlen betegség idézte elő, de a tolószékekhez kötve is volt ereje, hogy verseit kötetbe rendezze, sőt újakat írjon. Így jelent meg 1993-ban a „Gyémánt jövőben néma jel”, majd pedig 1994-ben a „Csripipér” című verseskötete. Ez utóbbit könyvtárunk adta ki, az egykori kedves kolléga iránti baráti tisztelettel.

Gaál Károly sokszor és szívesen idézte fel könyvtáros életének eseményeit. Takács Károly, könyvtárunk másik emlékezetes alakja ihlette az „Úton Göcsejben (Könyvtáros barátom emlékére)” című versét. Ezzel búcsúzunk Tőle.

*Meséket vittünk a sáros földúton
a sosem volt ország fényes aranyát,
De áttört a sok szű a kocsirúdon,
caflathattunk gyalog, hegyen-völgyön át.*

*Hótól terhes szél vert széjjel a tanyán,
könyvcsomaggal együtt csaknem föllökött.
Elbújt ölében a golyhó kiskölyök,
taknya-nyála szétfolyt dúlt ábrázatán.*

*Sötét volt az ég, nem égett a villany,
lőhugytól búzslótt a meleg gyalogút.
Istálló fölött sem ragyog a csillag,
csak az ökrök bögtek: jönnek a Károlyok!*

*Jászolyba dugtuk az alvó kisleányt,
vártak ránk a borral a csodapásztorok.*